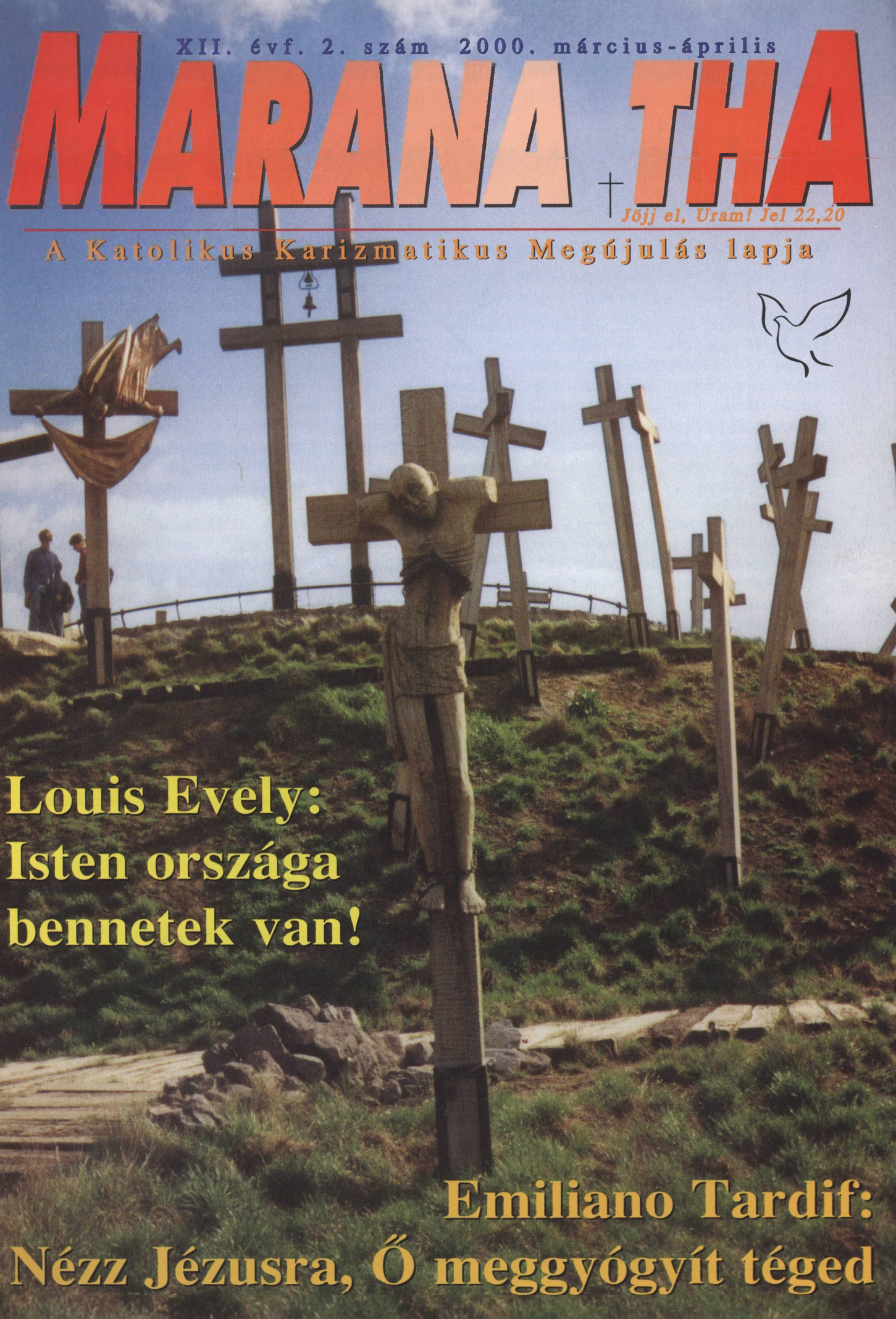
XII. évf. 2. szám 2000. március-április

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Louis Evely: Isten országa bennetek van!

Emiliano Tardif: Nézz Jézusra, Ő meggyógyít téged

A keresztény ember és a világ

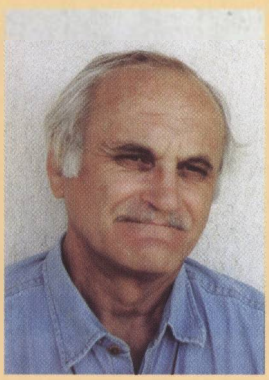
"Ha a világból volnátok, a világ, mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók, – hiszen kiválasztottalak titeket a világból – gyűlöl titeket a világ."

(Jn 15,19)

A kereszténységet sem területi, sem nyelvi szempontból, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. Étkezés és öltözködés tekintetében, alkalmazkodnak azon vidék szokásaihoz, ahol élnek. Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgárokként, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra. Mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem hajtják el. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek, mindenki üldözi őket. Félreismerik őket, elítélik őket; halálra adják őket, de életre támadnak. Szegények és sokakat gazdagítanak (vö. 2Kor 6,10); mindenben szűkölködnek és mindenben bővelkednek. Gyalázzák őket, és a gyalázatban megdicsőülnek; káromolják őket, és megigazulnak. Szidják őket, és ők áldást mondanak (vö.: 1Kor 4,22). Megalázzák őket, és ők tiszteletet tanúsítanak. Jótevők, akiket gonosztevőkként büntetnek; amikor megkínozzák őket, örvendenek, mint akik életre támadtak.

Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban. A lélek áthatja a test minden tagját, ugyanúgy jelen vannak a keresztények a világ városaiban. A lélek is a testben lakik, de nem a testből való; a keresztények is a világban vannak, de nem e világból valók. Láthatatlan a lélek, melyet a látható test börtönöz be; a keresztényeket is úgy lehet megismerni, mint akik a világban vannak, de vallásuk láthatatlan marad. A test gyűlöli a lelket és küzd ellene, noha a lélek nem követ el ellene semmi igazságtalanságot, csak akadályozza a gyönyörök élvezetében; a világ is gyűlöli a keresztényeket, akik semmilyen igazságtalanságot nem követnek el, csak ellenállnak gyönyöreinek. A lélek szereti a testet, mely őt gyűlöli és a test tagjait is; a keresztények is szeretik azokat, akik gyűlölik őket.

Diognétosz levél II. sz.

Hergár Győző (építészmérnök):

Ismerősöm nagynénje halálos betegen fekszik és káromkodik. Eszembe jutott egy orvos barátom, aki családi problémái miatt kábítószerezik. Egy másik ismerősöm "idősödő férfi" kerüli az Istennel való kapcsolatot, sokat veszekszik. Arra gondoltam, több szentmisét fölajánlok értük, hiszen a szentmise kegyelmi hatása óriási! Két hét múlva a nagynéni meggyógyult és abbahagyta a káromkodást. Rendszeresen imádkozni kezdte a rózsafüzért. Az orvos fölismerte felelősségét saját élete és a családja iránt és abbahagyta a kábítószert. A férfi abbahagyta a veszekedést és nyugodtabb lett. Ezt jelenti számomra a szentmise: gyógyulást és az élet forrását.

Kecskés Ildi (gazdasági szaktanácsadó):

A szentmise legfontosabb része számomra a szentáldozás. Sokszor voltam már olyan helyzetben, hogy féltem egy feladattól, vizsgától és úgy éreztem, képtelen vagyok megcsinálni. Ha ilyenkor elmegyek szentmisére, és ott befogadom Jézus testét, akkor megnyugszom, mert érzem azt, hogy mindenre képes vagyok, hiszen a világ Ura van itt bennem!

Szabóky Örs (MTI fotós):

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Jn 3,16

Mindig szívesen tettem régi, elhasználódott tárgyakat használhatóvá, működőképessé, mert sajnáltam, hogy elvesszenek. Jézus szeretete is így formálta újjá az én szívemet, hogy el ne vesszen, hanem használhatóvá váljon családomban, testvéreim között és a világban. Ezt jelenti számomra a hit! Új teremtést!

Isten Országa bennetek van!

Szentatyánk a jubileumi évet a „megtérés" évének is nevezte, mert mit használ nekünk az ünnepi megemlékezés, ha abból lelki hasznot nem merítünk. Louis Evely azt írja, hogy „mennyei boldogságunk" már itt a földön kezdődik és abban oly mértékben részesülünk, amely mértékben részt veszünk Isten Országa építésében saját szívünkben és embertársaink szívében. Amely mértékben kilépünk önmagunkból, lemondunk saját önző vágyainkról és nekifogunk a Szeretet Országának építéséhez önmagunkban, a körülöttünk lévőkben és ezáltal a világban.

Isten osztozik emberi életünkben

„Az Ige testté lett, és közöttünk élt." (Jn 1,14)

Mert, *„mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig."* (Fil 2,6-8)

Azok, akik az örök életet nem kezdték el már itt a földön, akik Isten közelségét és szeretetét nem ízlelték meg, akiknek az életben semmi sincs, ami az örökkévalóságban majd értékkel bír, azok nem fogják a mennyet megismerni. – A föld az a hely, ahol a mennyek országa épül. Isten nem arra hív meg, hogy egy másik világba menjünk, hanem Ő maga magát hívta meg a **mi** földünkre. Megvásárolta azt magának. Óriási erőket dobott bele és ránk bízta, hogy azt átváltoztassuk. És egy napon majd meg fogja koronázni az Ő és a mi művünket, amikor az örökkévalóság teljességét ajándékozza neki. A mennyország csak folytatása lesz annak, amit az Istentől kapott kegyelmekkel megteremtettünk és megvalósítottunk.

A keresztények közül igen sokan spiritualisták. Hisznek a lélek halhatatlanságában, de nem a test feltámadásában. Arra törekszenek, hogy a világból elmeneküljenek, hogy testüktől megszabaduljanak.

Ezzel szemben Isten testet öltött magára; a testet az isteni természet jó hordozójának tekintette. A teremtés által nyilvánította ki magát. Emberi természetbe inkarnálódott. Kegyelmeit a szentségek útján osztja szét. És az egész teremtett világot Isten gyermekeinek csodálatos szabadságában részesíti majd. Lehetséges, hogy a mennyei boldogság nem az emberi képességek megszüntetésében fog majd állni, hanem egy a maga teljességében megélt emberi életben.

Ha a földön nem találkoztunk Istennel, úgy az égben sem fogjuk megtalálni Őt. Az Ég nem egy másik világ, ahová elmenekülhetünk, mert Isten Országa már bennünk van és azt Isten kegyelmével ki kell építenünk azt.

Isten munkatársakat akar és nem várakozókat. Isten adományai bennünk élők és hathatósak. Gyümölcsöt akarnak teremni. Csak akkor őrzik meg erejüket, ha mi azokat a magunk részéről szintén továbbadjuk.

Nem kell választanunk Isten és a világ között: meg kell Őt ismernünk a világban és meg kell ismertetnünk. Hogy mit jelent majd a színről színre való látás, azt nem tudjuk sem elképzelni, sem leírni. De hogy miben fog állni emberi visszhangja, az már most fontos nekünk. A test feltámadása előre jelzi, hogy mennyei boldogságunk **emberi boldogság** is lesz.

Isten ebbe a világba jött, és azt már soha többé nem hagyta el. Krisztus nem búcsúzott el. Nálunk maradt minden nap. A mennybemenetelnél nem távozott el: hanem „eltűnt" szemünk elől. Az elmenetel távolléttel jár, az eltűnés titokzatos jelenlétet jelez.

Krisztust nem szabad sem a földre, sem a mennybe száműznünk. Mennybemenetele nem hely szerinti felmenetel, hanem hatalomba való felszállás volt, és ezáltal jelenlétének intenzívebbé tétele, mint ahogyan azt az **Eukarisztia** bizonyítja. Krisztus a világtörténelem legtevékenyebb személyisége maradt.

Mily boldogság: itt van a földön, nálunk, és már soha többé nem hagy el minket. Átszellemesített jelenléte olyan intenzitással bír, amihez test szerinti jelenléte nem lett volna elegendő. Előnyös számunkra, hogy eltűnt látható alakjában, hogy mindenkor megtalálhassuk Őt, a mindenhol láthatatlanul jelenlevőt.

(Beszélgess az Úrral a mai napon ezekről a gondolatokról...)

Louis Evely

AZ ÖNFEJŰSÉG KÍSÉRTÉSE

Mindig küszködést jelentett a családunkban az esti ima elvégzése, amikor a gyerekeink még kicsik voltak, mivel nem akarták, hogy imádkozzunk. Az egyik este annyira zsúfolt volt a programunk, hogy elnéztük az órát, és elfelejtettünk Hédivel és Karcsival imádkozni és Szentírást olvasni. Lefektettük őket. Pár perc múlva hallottuk Hédi hangját, amint lekiabált az emeletről: „Apa, ma elfelejtettünk veszekedni." „Veszekedés" – általában ez jellemezte a családunkat esti ima idején!

Élénken emlékszem az egyik estére, amikor már többedszer a kísértésről beszélgettünk. Heteken át csak a kísértésről akart hallani. Azt hiszem, leginkább a szó hangzása ragadta meg. (Gyermekkoromban én is ugyanígy voltam az „alumínium" szóval.) Több héten át tárgyaltuk a témát, és Karcsi még utána sem tudott különbséget tenni a kísértés és a bűn között.

Úgy látom, hogy sok felnőtt kereszténynek is gondot okoz ez a különbségtétel. Kísértő gondolatok bombázzák őket, ebből pedig arra a következtetésre jutnak, hogy valószínűleg nagy baj van velük. Egyenlőségjelet tesznek a kísértés és a bűn közé, pedig még Jézusról is az van megírva, hogy *„kísértést szenvedett mindenben hozzánk hasonlóan"*, és úgy fejeződik be az igevers, hogy *„de nem vétkezett"* (Zsid 4,15). Míg ezen a földön élünk, mi is mindig ki vagyunk téve a kísértéseknek ugyanúgy, ahogyan Jézus is ki volt téve. Ő viszont nem követett el bűnt, és nekünk sem kell vétkeznünk (1Kor 10,13).

Most pedig szeretném meghatározni a kísértés fogalmát, hogy könnyen felismerd és azonnal visszautasíthasd, ha a Sátán arra csábít, hogy saját ötleteid szerint éld az életedet.

A KÍSÉRTÉS LÉNYEGE

Ádám óta minden ember testileg élve, szellemileg viszont halott állapotban jön a világra (Ef 2,1). Mivel Istennel semmi kapcsolatunk sincs, ezért fejlődésünk évei során megtanultunk Istentől függetlenül élni, és megpróbáljuk szükségeinket Nélküle kielégíteni. Kialakult bennünk az énközpontú gondolkodásmód és viselkedésrendszer.

Az újjászületéskor lélekben is életre keltünk, de megmaradt a „test", vagyis mindaz, ami lelkileg halott állapotunkban belénk ivódott: a megrögzött, énközpontú szokások; ezek pedig meg akarnak akadályozni az elkötelezettségben, hogy Lélek szerint járjunk. A kísértés lényege az a csábítás, hogy jogos emberi szükségleteinket világi, testi és ördögi módon elégítsük ki, és ne Krisztus által (Fil 4,19). Minden kísértés lényege az, hogy Istentől független életre hív.

A kísértés ereje azoknak az „erősségeknek" az erejétől függ, amelyek kifejlődtek a gondolatainkban, miközben megtanultunk Istentől függetlenül élni. Vegyük például a szexet. Életedben sokkal kisebb lesz a szexuális kísértés ereje, ha olyan hívő családban nőttél fel, ahol piszkos magazinoknak és megkérdőjelezhető erkölcsi tartalmú tévéprogramoknak semmi helye nem volt; annak viszont sokkal erősebb kísértést fog jelenteni ez a terület, aki úgy nőtt fel, hogy mindenféle pornográf irodalmat láthatott. Miért? Mert életed jogos szükségeit (azt, hogy szeressenek és elfogadjanak) odafigyelő, törődő szüleid kielégítették, és ugyanakkor megóvtak az azonosságtudatod és önértékelésed kialakulását befolyásoló bűnös eszközöktől. Tehát egy erkölcstelen és szexuálisan laza környezetben felnőtt embernek még megtérése után is rendkívül erős küzdelmei lesznek a szexuális kísértéssel, csak azért, mert újjászületése előtt ez az erősség mélyen belé rögződött.

Jóból is megárt a sok

Legtöbbünket elég ritkán kísért az, hogy cégéres bűnöket, fegyveres rablást, gyilkosságot vagy nemi erőszakot kövessünk el. A Sátán túl agyafúrt és alattomos ehhez. Tudja, hogy a vérlázító tetteknek még a gondolatát is gonosznak tartjuk, és még véletlenül sem követnénk el őket. Inkább taktikát vált. Arra csábít, hogy a jó dolgokat Isten akaratának keretein kívülre, túlzásba vigyük, amíg azok bűnné nem válnak. Úgy bánik velünk, mint a közmondásos békával a fazék vízben. A kísértés tüzét fokozatosan hevíti azt remélve, hogy nem vesszük észre, hogy közeledünk Isten akaratának a kereteihez, és nem „ugrunk ki" a helyzetből, mielőtt bűnné válna az is, ami különben jó.

Pál azt írja: *„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek se rabjává."* (1Kor 6,12) A hívő életben semmi mást nem látott, csak „zöld utat", ami azt jelenti, hogy szabad az út minden irányba. Tehát minden jó és szabad nekünk,

mert szabadok vagyunk a bűntől, és többé nem vagyunk a törvény ítélete alatt. Pál azonban azt is tudta, hogyha felelőtlenül kövezzük ki saját életpályánkat ezekben a jó és törvényszerű irányokban, akkor végül Isten akaratának piros jelzésébe ütközünk, ami bűnt jelent.

A következő megállapítások rámutatnak arra, hogy milyen bűnöket okoz számos területen az, ha engedünk a kísértésnek, és Isten akaratának határán túl is folytatjuk azokat a jó dolgokat, amelyeket számunkra készített.

- a testi pihenésből lustaság lesz,
- csendességből szótlanság,
- ügyes pénzkeresetből fösvénység és kapzsiság,
- az élet élvezéséből mértéktelenség,
- testi gyönyörből érzékiség,
- mások javai iránt való érdeklődésből irigység,
- az ételek élvezetéből falánkság,
- az önmagunkra való odafigyelésből önzés,
- önbecsülésből beképzeltség,
- közlékenységből pletyka,
- óvatosságból hitetlenség,
- pozitív hozzáállásból tapintatlanság,
- haragból düh és indulatosság,
- szeretetteljes gondoskodásból túlzott féltés,
- helyes értékítéletből kritika,
- azonos neműekkel való barátkozásból homoszexualitás,
- szexuális szabadságból erkölcstelenség,
- lelkiismeretességből maximalizmus,
- bőkezűségből pazarlás,
- önvédelemből becstelenség,
- körültekintő magatartásból félelem.

Bűn helyett fejlődés

Az 1Jn 2,12-24 leírja a hívő ember fejlődésének három szintjét a bűnnel kapcsolatban. Az első szintet a „gyermekkorhoz" hasonlítja (12. vers). A hitben kisgyermekekre az jellemző, hogy bűneik megbocsáttattak, és megismerték Istent. Másképp fogalmazva Isten családjába tartoznak, és nem terheli őket a bűn büntetése, viszont még nem jutottak el a teljes érettségre.

A második szint az „ifjú" kor (13-14. vers), akik legyőzték a gonoszt. Ők a dinamikusan fejlődő hívők. Erősek, mert Isten beszéde bennük lakik. Ismerik az igazságot, és fel is tudják használni, hogy ellenálljanak a Sátánnak az elméjükért folyó csatában. Többé nem foglyai ellenőrizhetetlen szenvedélyeknek. Megoldódtak bennük azok a személyes és szellemi konfliktusok, amelyek sok hívőt elválasztanak attól, hogy élvezzék a Krisztustól kapott igazi szabadságot. Szabadok, és meg tudnak maradni ebben a szabadságban.

A harmadik szint az „atyaság" (13-14. vers). Ők már közelről, személyesen ismerik Istent. Hitük szilárdan meggyökerezett az Istennel való szoros, bensőséges és szeretetteljes kapcsolatban, ami szellemi növekedésünk célja. János felszólít minket, hogy életünk során küzdjünk a bűn hatalma ellen azáltal, hogy elkötelezzük magunkat a növekedés mellett. Majd tovább folytatja, és leírja a Sátán kísértő módszereit.

A KÍSÉRTÉS CSATORNÁI

Életed során kísértések érnek. Felkészültebben tudsz ezeknek ellenállni, ha a Szentírásból felismered, hogy mindössze háromféleképpen tud a Sátán Istentől független cselekedetre csábítani. János összefoglalja ezeket, amikor a hívőket a világhoz való helyes viszonyról tanítja: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké."* (1Jn 2,15-17)

A kísértés három csatornája: a **test kívánsága**, a **szem kívánsága** és az **élet kevélysége**. A test kívánsága a test „étvágyába" és annak e világban történő kielégítésébe kapaszkodik. A szem kívánsága az önérdekre irányul, és próbára akarja tenni Isten Szavát. Az élet kevélysége önmagunk előmenetelét és dicsőségét hangsúlyozza. A Sátán az első Ádámot és az utolsót is kitette mindhárom kísértésnek. Az első Ádám csúfosan elbukott, és ennek következményeitől még mi is szenvedünk. Az utolsó Ádám – Jézus Krisztus – is szemtől szembe került a Sátán hármas kísértésével, Ő viszont fényes győzelmet aratott. Ő az erőforrásunk, és hatalma által minden kísértés felett győzhetünk, amit a Sátán ránk mér.

A test kívánsága

A Sátán a test kívánságával közelített először Évához. Kétséget ültetett az elméjébe a fa gyümölcsével kapcsolatban, amikor azt kérdezte: *„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?"* (Ter 3,1) Éva válaszolt, hogy Isten azt mondta: *„Nem ehettek abból, ne is érintsétek"* (3. vers). A Sátán azonban étvágyat gerjesztett a nőben, hogy egyen a tiltott gyümölcsből.

„Az asszony pedig úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról" (6. vers). Ádám és Éva elestéhez hozzájárult, hogy behódoltak a test kívánságának.

A Sátán Jézust is próbára tette a test kívánsága terén. Az Úr Jézus már 40 napja böjtölt, és a Sátán a pusztában éppen azon a ponton próbálta megkísérteni, ami nyilván a leggyengébb volt az adott pillanatban: *„Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré"* (Mt 4,3). A Sátán nem mindentudó, ugyanakkor nem is vak. Megfigyelte, hogy mi lehet testi téren Jézus leggyengébb pontja az adott pillanatban. Látta, hogy 40 napig nem evett semmit. Téged is szemmel tart, és keresi a leggyengébb pontodat testi téren, amikor ételre, pihenésre, kényelemre és szexre vágyakozol. A kísértés akkor a legerősebb, amikor éhesek, kimerültek vagyunk, és megtámad a magány.

A testi kívánságok terén támadó kísértés célja, hogy elvonjon bennünket Isten akaratától, és saját testünket szolgáljuk (Gal 5,16-17). Természetesen egyáltalán nem bűnös dolog, ha étkezünk, és az Éden kertben a tiltott gyümölcs sem önmagában véve volt gonosz. Az étkezés jogos testi szükségletünk, és Isten ennivalót is teremtett ennek kielégítésére. Viszont arra az egy fára vonatkozóan Isten azt mondta, hogy a gyümölcséből „nem ehetsz", tehát Ádám és Éva Isten akaratát hágta át azzal, hogy evett belőle, és Istentől függetlenül cselekedett.

Ugyanígy Jézus esetében sem az volt a probléma, hogy kenyeret akart enni a böjt után, de egyszerűen nem ez volt az Atya tervében. Jézus így válaszolt: *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik"* (Mt 4,4). Jézus nem akarta függetleníteni magát az Atya akaratától, és nem fogadhatta el a Sátán ajánlatát még akkor sem, ha nagyon kívánta a kenyeret. Jézus olyan életpéldát adott, amelyben teljesen az Atyaisten akaratától függött az élete (Jn 5,30; 6,57; 8,42; 14,10, 17,7).

Amikor a Sátán testi kívánságokkal kísért, akkor azt szeretné, hogy testi szükségeidet Isten akaratán kívül eső módokon elégítsd ki. Az étkezés szükséges és helyes dolog. Az viszont vétek, ha túl sokat eszünk, ha nem a megfelelő ételeket vesszük magunkhoz és megengedjük, hogy a hasunk diktáljon. A szex Isten szándéka szerint csodálatos és jó, de a házasságon kívüli nemi élet, a homoszexualitás és az önző módon megélt szex már túllépi a kereteket, és megkötözöttséghez vezet. Minden esetben testi kívánságok csábítanak, amikor úgy érzed, hogy jogos testi szükségeidet Istentől függetlenül kell kielégítened.

A testi kívánságok jönnek és kísértenek. Ha ellenállsz, ezzel kijelented, hogy Istenre hagyatkozol testi szükségeid terén. Ez pedig annyit jelent, hogy „a szőlőtőn" maradsz, ahhoz a forráshoz kapcsolódsz, amelyről Jézus a Jn 15,5-ben beszél. Ha viszont engedsz a kísértésnek ezen a területen, akkor hívő életed nem lesz gyümölcsöző, mert Krisztus nélkül semmit sem cselekedhetsz.

A szem kívánsága

A kísértés második fajtája egy hazugság, amelyen keresztül a Sátán Ádámhoz és Évához férkőzött. Hazudott az Isten elleni engedetlenség következményeit illetően. Isten megmondta, hogy az engedetlenség halállal jár, a Sátán viszont azt mondta, hogy *„dehogy haltok meg"* (Ter 3,4). A Sátán Éva önfenntartási ösztönét védte ki, azt a hamis biztonságot keltve benne, hogy Isten tévedett, amikor a bűn következményéről beszélt. A Sátán így biztatta Évát: *„Ne hallgass rá; tedd, amit jónak látsz"* Éva szemei előtt a tiltott gyümölcs tetszetős volt (6. vers), tehát Ádámmal együtt figyelmen kívül hagyta Isten parancsát csak azért, hogy saját belátása szerint szolgálja saját látszólagos érdekeit.

A szemek kívánsága alattomosan fordít el bennünket Isten Igéjétől, és felőrli Istenbe vetett bizalmunkat. Szemünk előtt lebeg mindaz, amit a világ nyújt, és jobban kívánjuk azt, mint az Istennel való kapcsolatot. Több hitelt adunk saját kilátásainknak, mint Isten parancsainak és ígéreteinek. Szemünk kívánságai túlfűtenek bennünket, mindent megragadunk, amit csak tudunk, és azt hisszük, hogy feltétlenül szükségünk van rá. Így saját magunkat is becsapjuk, mert azt hisszük, hogy azt Isten is nekünk szánja. Tévesen hisszük, hogy Isten semmi jót nem akar megtagadni tőlünk, ezért sóvárogva követeljük magunknak a bőséget.

Nem bízunk Istenben teljes szívvel, inkább hagyjuk, hogy eluralkodjon bennünk az a lelkület, ami Istentől azt követeli, hogy Ő „bizonyítson". Ez volt a lényege annak is, amikor a Sátán Jézust másodszor kísértette meg: *Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat (a templom kiszögelléséről), mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe"* (Mt 4,6). Jézus azonban nem ment bele a Sátán „na most mutasd meg" játszmájába. Így válaszolt: *„...meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet"* (7. vers).

Életemnek egy szakaszában lelkipásztorként szolgáltam. A gyülekezet néhány tagja nem szándékosan ugyan, de engedett annak a kísértésnek, hogy kipróbálja Istent. Egyik nagyon kedves barátom rákos lett és haldoklott. A gyülekezetben azonban elterjedt az a hír, hogy egymástól függetlenül négyen is azt állítják, hogy Dick nem fog meghalni, mivel Isten megígérte, hogy életben marad. Többen is így kiáltottak fel: „Hát

nem csodálatos, hogy Isten meg fogja gyógyítani Dicket?" Dick azonban három hét múlva meghalt.

Ha valóban Isten jelentette ki négyüknek, hogy Dick nem fog meghalni, akkor milyen fényt vet Istenre ez a kudarc? Hazuggá teszi Őt. Hazug lenne hát Isten? Természetesen nem; Ő az igazság. Minden hazugság a hazugság atyjától származik; magától a Sátántól. Megtévesztő szellemek hazugságot terjesztettek Dickről azért, hogy megpróbálják tönkretenni a gyülekezet Istenbe vetett bizalmát.

Isten nincs nekünk lekötelezve: Ő egyedül önmagának tartozik elszámolással. Képtelenség olyan okosan megfogalmazni egy imát, hogy Istentől kicsikarjuk a választ. Ez nemcsak eltorzítaná az imádság lényegét, hanem abba a helyzetbe hozna bennünket, ami egyedül Istent illeti. Az igaz ember Isten írott Igéjébe vetett hitből él, és nem követeli Istentől, hogy bizonyítson Önmaga mellett, és válaszoljon szeszélyes kívánságainkra, ha mégoly nemesnek tűnnek is azok. Minket kell próbának alávetni, nem Istent.

Az élet kevélysége

A kísértés harmadik csatornája a New Age mozgalom lényege: a kísértés arra vonatkozik, hogy mi irányítsuk a saját sorsunkat, uraljuk a világunkat és mi magunk legyünk saját magunk istenévé. A Sátán csillapíthatatlan vágyat ébresztett Évában a tiltott gyümölcs után: *„Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és a rossz"* (Ter 3,5). A Sátán úgy adta elő javaslatát, hogy túlzott módon célozta meg az Isten által adott készséget, hogy uralkodjunk. Azt sugallta: „Ne elégedj meg azzal, hogy Isten uralma **alatt** uralkodsz, hiszen megvan benned az a lehetőség, hogy **olyanná legyél, mint Isten**." Éva meggyőződött arról, hogy *„kívánatos a fa... mert okossá tesz"* (6. vers), és Ádámmal együtt evett is róla.

A Sátán azt ígérte az emberpárnak, hogy olyanok lesznek, mint Isten. Ez nem más, mint hazugság. Ádám és Éva bedőltek a kísértésnek, azonban nem lettek e világ isteneivé, ahogy a Sátán ígérte nekik. Sőt azt a lehetőséget is elvesztették, hogy Isten irányítása alatt uralkodhassanak. Helyettük értelemszerűen a Sátán lett e világ istene, pontosan úgy, ahogy kitervelte.

A Sátán Jézussal is kipróbálta ezt a trükköt: *„Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem"* (Mt 4,8-9). Jézus nem kérdőjelezte meg, hogy jogosan ajánlja a Sátán ezt a világot és annak minden dicsőségét. Ajánlhatta ezeket, mivel Ádám és Éva az első kísértéskor átjátszotta őket az ő kezébe. Ha viszont komolyabban belegondolunk, elég nevetséges volt a Sátán felajánlása. Ugyan miért lett volna Jézus számára csábító az, hogy a Sátánt imádja cserébe e világ uralmáért, amikor az egész világegyetem az Övé! Tehát így válaszolt: *„Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj"* (10. vers).

Az élettel való kérkedés arra csábít, hogy elforduljunk Istentől, ne Őt imádjuk; le akarja bennünk rombolni az Iránta való engedelmességet, és rá akar venni arra, hogy mi magunk irányítsuk a saját életünket. Tisztában kell lenned vele, hogy az élettel való kérkedés kísért, amikor úgy érzed, hogy Isten segítsége és iránymutatása nélkül is elboldogulsz az életben, és nem kell megkérdezned a véleményét, nem kell meghajtanod a térded senki előtt. Azt hiszed talán, hogy önmagadat szolgálod, valójában azonban a Sátánt imádod és szolgálod minden olyan esetben, amikor nem Istent szolgálod és nem Őt imádod. Pontosan ez az, amire a Sátán mindennél jobban áhítozik. Életedet azonban az Isten iránti imádó alázat és engedelmesség kell, hogy jellemezze (1Pt 5,5-11, Jn 15,8-10).

Ne felejtsük el, hogy a kísértés e fajtái három fő területre irányulnak: 1. Isten akarata az életedben, amely Istentől való függésben nyilvánul meg; 2. Isten Igéje az életedben, amely az Úrba vetett bizalomban nyilvánul meg; 3. Isten imádása az életedben, amely Isten iránti engedelmességben fejeződik ki. A Sátán ellened irányuló minden kísértése ezeket a területeket ostromolja. Ellenségünk megfigyeli, hogy melyik a leggyengébb pontod, és ott fog kísérteni, ahol nem vigyázol.

A KÉT LEGERŐSEBB VÁGY

Miért engedjük meg, hogy kísértő gondolatok foglalkoztassanak, amelyek ellentétben állnak az Isten Igéjével és akaratával? Valljuk be őszintén: így akarjuk. Nem jelentenek kísértést azok az ételek, melyeket nem szeretünk, azok az ellenkező nemű emberek, akiket nem találunk vonzónak, azok az előléptetések, amelyeket nem akarunk, stb. A kísértésben az a csali, hogy a gonosz biztos boldogulást ígér, ha megszerezzük azt, amit Isten akaratával ellentétesen akarunk, és amiről azt hisszük, hogy szükségünk van rá. Ne higgy neki! A test kívánsága kielégíthetetlen. Ezzel ellentétben: *„Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, majd kielégítik őket"* (Mt 5,6). Egyedül abban találsz boldogságot, ha helyes kapcsolatokat ápolsz, a Szentlélek ereje által élsz és a Lélek gyümölcseit termed.

Azért eszünk, hogy éljünk, vagy azért élünk hogy együnk?

Az étvágy feltétlenül fontos ahhoz, hogy életben maradhassunk. Tehát azért eszünk, hogy éljünk. Viszont az étel nem jelent többé megelégedést, ha életünk értelmévé válik. Sőt, felőről bennünket. Emberek milliói vesztik el az önuralmat az étkezés terén. A testünknek szüksége van helyes táplálkozásra. A megfelelő étkeket fogja kívánni, amelyek egészséget jelentenek, és az immunrendszer működését is fenntartják. Egészséges leszel és szabad, ha azért eszel, hogy természetes étvágyadat csillapítsd. Ugyanakkor elveszted önuralmadat, ha evéssel akarod csillapítani a benned levő feszültségeket, vagy mohóságból hol az édességet kívánod, hol a sósat, stb. Ez rossz hatással lesz egészségi állapotodra is.

Nem véletlen, hogy Pál az ételek helytelen élvezetét is ott említi, ahol józan intelmét olvashatjuk: *„...az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő szellemekre és ördögi tanításokra hallgatnak"* (1Tim 4,1). Az utolsó idők jelei közé tartozik az is, hogy vannak, akik *„tiltják... bizonyos ételek élvezetét"* (3. vers), pedig azok indokolt szükséget elégítenek ki. Az a tapasztalatom, hogy minden étkezési rendellenesség hátterében szellemi tényező áll. Ugyanakkor gyakorlatilag alig akad olyan tanácsadó, aki az anorexiát (lelki feszültségek okozta kóros étvágytalanság) és a bulímiát (kóros, kényszeres zabálás) szellemi eredetűnek tekintené.

Fékevesztett szexuális vágyak

Pál józanságra int az utolsó időkkel kapcsolatban (1Tim 4,3). Itt említi a házasságot is (azt a kapcsolatot, amelyet Isten arra szánt, hogy benne a szexuális vágyak kielégüljenek). A nemi vágy is olyan hatalmasság (Ef 6,12), amely a Szentírás szerint a bűn egyik leggyakoribb forrása. Pál azt írja: *„Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik"* (1Kor 6,18). Már sok embert lelkigondoztam szellemi problémák miatt. Szinte mindenki bevallotta, hogy valamilyen szexuális torzulás van az életében. Vannak, akik képtelenek uralkodni a vágyaikon, mások démonikus nemi erőszak áldozataiként szenvednek. Sőt, a szex szinte kivétel nélkül megkötözöttséget jelent azok életében, akiket korábban molesztáltak, vagy akik undorító sátáni szexuális szertartások résztvevői voltak. Ha létezik olyan, hogy démonok az egyik emberből átmennek a másikba, akkor azt mondanám, hogy ez leginkább a törvénytelen szexuális egyesülés útján következhet be.

Szexualitásunkat Istentől kaptuk, a vegetatív idegrendszer működésének szerves részeként. A normális szexuális tevékenység életünk rendszeres, ritmikus része. Jézus viszont azt mondta: *„aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében"* (Mt 5,28). Arról beszél, ami szexuális téren túllépi az Isten által megszabott kereteket. Az itt említett nemi kívánság eredeti görög kifejezése az **epithümosz** szó. Az **epi** előtag azt jelenti, hogy „hozzá ad"; tehát azt jelzi, hogy a természetes ösztönhöz valamit hozzáadtak. Jézus felhívja rá a figyelmünket, hogy ne adjunk hozzá semmit az Istentől kapott természetes ösztönhöz úgy, hogy felfokozott vágyakkal fertőzzük a gondolatainkat. Nemi életedet egyedül úgy uralhatod, ha gondolataidon uralkodsz.

A nemi kívánság testi megnyilvánulást követel, és itt lép színre a Római levél 6. fejezete. Halandó testünkben nem engedhetjük a bűnt uralkodni (12. vers) azáltal, hogy testünket a gonoszság fegyverévé adjuk át (13. vers). A Sátán minden esetben teret kap, amikor szexuálisan vétkezel a testeddel, és rendezetlen nemi életed szellemi problémává válik. Az egyik konferencia végén egy misszionárius elmondta, hogy 20 év megkötözöttség után végre megszabadult a nemi vágy kötelékétől. Lelkigondozást kért emiatt már akkor, amikor missziós szolgálatára készült, majd minden szabadsága alatt is, viszont soha nem aratott tartós győzelmet mindaddig, míg végül fel nem ismerte, hogy problémája szellemi háttérből fakad, és szellemben kell rá megoldást találni.

A SZABADULÁS ÚTJA

Az első korintusi levél 10,13 ragyogó jó hírt tartalmaz számunkra. Van kiút a kísértés miatti aggodalmakból és félelmekből: *„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni."* Hol van az a kiút, amiről Pál beszél? Ugyanott, ahol a kísértés megfogalmazódik: az értelmedben. A kísértések először a gondolataidban fogalmazódnak meg. Ezt vagy saját érzékiséged, vagy maga a kísértő sugallja. Ha eltöprengsz a gondolaton, ha lehetőségként melengeted, akkor előbb-utóbb meg is teszed, ez pedig már bűn. Ehelyett Pál azt mondja, hogy minden gondolatunkat ejtsük foglyul a Krisztus iránti engedelmességre (2Kor 10,5). A kísértéstől való menekülés első lépése az, hogy megragadunk minden gondolatot, mihelyt elménk küszöbét átlépi.

A befurakodó gondolatot foglyul ejtjük. Ezután a következő lépés, hogy kiértékeljük. Pál nyolc kitételt

sorol fel, hogy miken gondolkozzunk: *„ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe"* (Fil 4,8). Tedd fel magadban a kérdést: „Megfelel-e Isten igazságának ez a gondolat? Tisztességes dolgot sugall-e? Igazságos-e? Tiszta-e? Ha cselekedetre váltom, akkor kedves dolog fog-e kisülni belőle és nemesíti-e az életemet? Egyetért-e majd a többi hívő a tettemmel? Lehet-e Istent dicsőíteni érte?" Ha e kérdések bármelyikére „nem" a válasz, akkor azonnal töröld a gondolatot. Semmi közöd ne legyen hozzá. Amennyiben rendszeresen visszatér, mondj ismételten nemet. Isten Igéjének ígéretei alapján megtalálod a menekülés útját, ha megtanulod, hogyan kell a kísértő gondolatokra reagálni: megállítod őket elméd ajtajánál, Isten Igéjének mérlegén kiértékeled, majd elveted, ha nem felelnek meg a mércének.

Ugyanakkor ha egy gondolat eszedbe jut és megfelel a Fil 4,8-ban szereplő tesztnek: igaz, tisztességes, igazságos, stb., akkor *„vedd figyelembe"* (8. vers), azaz azon járjon az eszed, és aszerint cselekedj (9. vers). *„...és veletek lesz a békesség Istene"* (9. vers). Ez pedig sokkal jobb eredmény, mintha elbuksz a kísértésben, és a bűnös viselkedésnek meglesz a fájdalmas, gyötrő következménye.

Megvallani és ellenállni

A bűn-gyónás-bűn-gyónás-bűn... állandó körforgásában fennakadt emberek végül elvesztik a reményt, hogy valaha is megtapasztalhatják az igazi győzelmet a bűn fölött. Merő akaraterővel nem lehet kivédeni azt, hogy az épp előbb megvallott bűn megismétlődjön. A Sátán pedig készen áll, hogy kárhoztasson. Az önuralom csupán illúziónak tűnik, a hívő élet pedig végeláthatatlan hánykolódás.

Ha engeded a bűnt uralkodni, az olyan lesz, mint a kutya, amely berohan az udvarodba, beléd harap és nem enged el. Ekkor magadat kezded ütni, mert elbuktál és Istenhez kiáltasz bocsánatért. Ő megbocsát, de a kutya még mindig ott van. Miközben Istenhez kiáltasz, miért nem inkább a kutyát ütöd, miért magadat? A Jak 4,7 azt mondja: *„Engedelmeskedjetek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut előletek"* Helyes, ha megvalljuk a bűnünket, sokszor azonban elmulasztjuk betartani a Biblia útmutatását, amely megtöri ezt a körforgást: ha bűn van az életünkben, azt meg kell vallani, majd **ellent kell állni**. Ha győzelmet akarunk aratni a bűn felett, akkor feltétlenül ellen kell állnunk a Sátánnak és távozást kell parancsolnunk neki.

Úgy élünk, mintha csupán Isten és ez a beteg emberiség lenne az egyetlen valóság a szellemi világban. János azonban ezt írja: *„Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus"* (1Jn 2,1). Ha győzni akarunk a kísértés és a bűn felett, és meg akarjuk tapasztalni a szabadságot, akkor oda kell fordulnunk igazi Pártfogónkhoz, és szembe kell szegülnünk elvetemült ellenségünkkel.

N. Anderson

ÁLOM

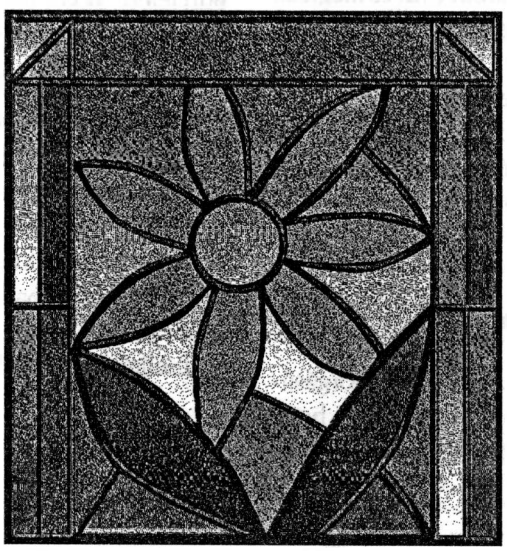
Akkoriban a Szentlélek-szemináriumra jártam és sokat foglalkoztatott Jézus, Jézus élete. Egy alkalommal azt álmodtam, hogy ágyban feküdtem, és jött felém Jézus. Hosszú fehér ruhában volt, derekán vastag zsinórövvel. Mosolygott rám kedvesen, leült az ágyam szélére, megfogta a kezemet és azt mondta: „Ne félj, nem lesz semmi baj!" Én erre azt kérdeztem Tőle: „Honnan tudjam, hogy valóban itt vagy és nem álmodom?" Ekkor megfogta a kezemet és a tenyerembe tett négy vagy öt darab rövid szalmaszálat, majd visszacsukta a tenyeremet. Azonnal felébredtem, és nagy nyugalmat, boldogságot éreztem. Azóta még fokozottabban érzem Jézus jelenlétét az életemben. Erre csak egy példa: szívbeteg vagyok, előfordul, hogy hirtelen minden átmenet nélkül felmegy a pulzusom 220-ra. Ezt azonnali vénás injekcióval szokták rendbehozni. Egy alkalommal a vásárcsarnokból jöttem hazafelé, amikor hirtelen rám tört a tachycardia. Fiam vidéken tartózkodott, lányom is elérhetetlen volt. Kétséges volt számomra, hogy hazaérek-e és hogyan, és akkor még ügyeletet hívni, s mire kijönnek, elég sok időbe kerülhet, ez a heves szívdobogás viszont a keringést nagyon megterheli. Elkezdtem magamban imádkozni, kérve a jó Isten segítségét. Isten a legegyszerűbb megoldást választotta. Szinte azonnal megpillantottam a házi orvosunkat, aki jött velem szemben a túloldalon. Intettem neki, kérve, hogy jöjjön át hozzám. Ő azonnal átjött. Megnézte a pulzusomat. Éppen egy középület előtt álltunk, ahová bevitt, injekciót adott, ezután mindketten folytattuk utunkat tovább.

Bodrogi Klára

Öröm van a szívemben!

György Csaba vagyok. Katolikus keresztény. 1972 nyarán születtem Sárbogárdon, és nem sokkal születésem után meg is kereszteltek. Ezután egy jó időre megszakadt a kapcsolatom az Egyházzal.

Gimnazista koromban okkult és „new-age"-es olvasmányaimra, illetve saját elképzeléseimre alapozva életem egyre nagyobb és nagyobb részét adtam át ismeretlen, titokzatos, szellemi hatalmaknak, amelyekhez segítségül fordultam, vigasztalást, problémáim megoldását várva. Eközben egy zagyva, gnosztikus és szinkretista jellegű valláspótlékot eszkábáltam össze magamnak. Büszkeséggel töltött el, amikor az emberek megcsodálták ezt a „pogány, szellemi katedrálist", amelybe másságom és felsőbbrendűségem minden komplexusát beleépítettem. Abnormális dolgokat gondoltam, mondtam és cselekedtem. Menekültem a valóságtól, ahol szinte fulladoztam a szeretetlenségtől, a meg nem értettségtől és a reménytelenségtől. Egyre hidegebb és sötétebb lett körülöttem minden, de az életem peremén már ott álldogált, szólítgatott és hívogatott Jézus Krisztus, aki iránt – anélkül, hogy igazán ismertem volna – tiszteletet és megbecsülést éreztem. Érettségi után kb. másfél évvel, 1991 őszén, zsákutcába került az életem és a szívembe befészkelte magát a reményvesztettség és a kilátástalanság szelleme. Fizikailag és lelkileg az összeomlás szélére sodródtam. Ekkor valami történt az életemben. Csak arra tudok visszaemlékezni, hogy találkoztam Istennel... és megmenekültem.

Ez az élmény nagy hatással volt rám. Elkezdtem keresni Istent, és Ő lépésről lépésre vezetett engem. Mindent megkaptam Tőle, amire szükségem volt. Érdeklődésem a világ nagy vallásai felé fordult, és hosszú idő, közel négy esztendő elteltével a Szentlélek végül visszavezetett az Egyházba, ahova keresztségem óta tartoztam.

Annak ellenére, hogy a világon sok nem-keresztény ember őszintén keresi Istent, protestáns keresztény testvéreinkkel pedig ugyanazt a Krisztust hirdetjük és imádjuk, a Lélek világossá tette számomra, hogy a teljes és tiszta igazság fénye a Katolikus Egyházban ragyog fel.

Huszonnégy évesen, 1996 Húsvétján vettem először magamhoz az Oltáriszentséget. Ettől a naptól kezdve sok minden megváltozott az életemben. A Lélek érintései és tanításai: képek, álmok és felismerések, vigasztalások és szárazságok követték egymást a hétköznapokban. A bálványok sorra dőlni kezdtek. Megszabadultam okkult és „new-age"-es könyveimtől, elfordultam korábbi rendetlenségeimtől és megtagadtam őket, uralkodni kezdtem heves természetemen, maró cinizmusomon és leereszkedő modoromon, és megpróbáltam szeretni az embereket. A bőrömön éreztem, hogy *„ahol az Úr lelke, ott a szabadság"* (2Kor 3,17).

Keresztény életem első időszaka mégsem volt egészen felhőtlen. 1997. december 31-én fájdalmas, de felszabadító módon megtapasztaltam saját korlátaimat. Szinte kézzel foghatóan rám zuhant Isten kegyelme, és rájöttem, hogy egészen addig félreértettem Krisztust. Úgy hittem, hogy az embernek be kell tartania a krisztusi tanítást. Most úgy látom, hogy nekünk, embereknek, Jézus Krisztust kell követnünk. Együtt.

Különbség van a kettő között. Először is: az egyes ember nem magányos elszigeteltségben, hanem mindig az emberekkel és az Istennel fennálló kapcsolataiban élheti meg keresztény hitét. Másrészt pedig nem a tant kell követnünk, hanem a föltámadt Jézus Krisztust.

Félreértettem Krisztust, és egy csomó mindent rosszul csináltam. Előfordult, hogy irgalom nélkül, gorombán, szeretet-kapcsolatokon átgázolva hibáztatni kezdtem testvéreimet, mert úgy gondoltam, nem tartják be az Egyház parancsait. Barátságokat hanyagoltam el, békétlenségeket szítottam, a hit bajnokának szerepében pózoltam, önimádatban, álszerénységben, és nem mulasztottam volna el egyetlen lehetőséget

sem, hogy teológiai finomságokról fecsegjek. Feszültségek, összeütközések, türelmetlenség, érzéketlenség és szeretetlenség kísértek ezen az úton, s közben szinte követeltem magamnak az Istent. A gyújtópontban mégsem Ő állt, hanem keresztény önmagam, aki Jézus nevében apostoli buzgalommal vádaskodott és vagdalkozott. Vádolta a paráznákat, a protestánsokat, a homoszexuálisokat, a szektásokat, a monopolkapitalistákat, a piros cipősöket, a sapkában buszozókat, a mobilosokat és még ki tudja, hogy kit nem. Gondolataim, cselekedeteim belőlem indultak ki és végül mindig önmagamhoz tértem meg. Nagyon elszúrtam. Félreértettem Krisztust, de 1997. december 31-én Ő megint lehajolt hozzám irgalmában, és megsúgta, amit addig is tudtam, mégsem váltottam valóra az életemben: Ő tényleg a Szeretet Istene.

Ekkoriban történt, hogy az Írás megszólított: *„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add oda a szegényeknek..."* (Mt 19,16-22). Aki ismeri ezt az igét, az tudja, hogy nem így folytatódik: *„aztán pedig menj ki egy kopár kősivatagba, vessz éhen és szomjan, hogy a vadállatok jóllakhassanak a húsodból."* Nem, Jézus így folytatja a gazdag ifjúhoz intézett szavait: *„...és kincsed lesz a mennyekben."*

Azelőtt sokáig úgy éreztem, hogy ez a bibliai részlet egy olyan, szinte teljesíthetetlen lemondásra és áldozatra hív, amelyre csak néhány szent volt eddig képes. Az Ige érintésekor ezzel a mondattal így szólított meg az Isten engem:

„Te az én gyermekem vagy. Nem akarom, hogy más táplálja testedet és lelkedet. Én akarlak téged etetni és itatni, mert te az én gyermekem vagy, nem másé. Ne fogadj el mástól semmit. Hozzám, Atyádhoz gyere, ha éhes vagy és szomjas. Saját magamat adom neked, és mindenem a tied. Megteremtettelek, és fenn is tartalak. Életbe hívtalak, és életben is tartalak, mert azt akarom, hogy élj."

Az Úr ezzel megmutatta az utat a szív békéjéhez: csakis Isten kezéből enni, csakis Isten áldása és kegyelme által létezni, csakis Isten lehelete által lélegezni, egyedül és csakis Istentől akarni, várni, elfogadni az életet.

Ekkor megértettem ugyan Jézus Krisztus hozzám intézett szavait, de valahogy mégsem „működött a kereszténységem". Még mindig nem feleltem meg az elvárásaimnak, ahogyan mások sem feleltek meg azoknak az elvárásoknak, amelyeket egy keresztény emberrel szemben támasztottam. Megosztott voltam: külön ember volt bennem a zord és kemény keresztes lovag, megint másik volt az a bájos és művelt puttó, akinek a tükör szerint jól áll a pofaszakáll. Néha atommeghajtású terminátorként döngettem, máskor meg mint oszlopos szent szálltam alá a profán világba (talán ezeket az oszlopokat volt a legnehezebb cipelni).

Éreztem, hogy valami még mindig nincs rendben, de fogalmam sem volt, hogy hol ástam el a kutyát. Eközben pedig rettenetesen erőlködtem, hogy jól van ez így, jól csinálom, majd belejövök, csak egy kicsit még akarni kell, akarni, hogy a többiek is lássák. Olyan volt a lelkem, mint egy görcsösen ökölbe szorult kéz, amely – ha jól belegondolunk – alig több egy amputált kézcsonknál, legalább is abból a szempontból, hogy fogni, tapintani és simogatni nem lehet vele.

Ekkor megint Atyámhoz fordultam, és kértem, hogy világosítson meg, ugyanis valami megint nem stimmel. Erre Ő irgalmasan, türelemmel és gyengéden – ahogyan eddig is – lehajolt hozzám, és elkezdett „figyelmeztetgetni":

– „Ha úgy bánnál valakivel, ahogyan magaddal bánsz, az a valaki alighanem utálna téged."

– „Nézz csak körül a »mennyországodban«, ahová a világ elől menekültél. Látsz ott valakit – magadon kívül?"

1999. június 18-án, egy nappal a 27. születésnapom előtt egy újabb mélypontra jutottam. Ám Isten most sem hagyott cserben: ezúttal még közelebb hajolt hozzám, és szelíden, végtelenül szelíden, valami szent humorral ezt súgta a fülembe:

- *„Nem vagy te komplett."* – Ahogy ízlelni és érteni kezdtem ezeket a szavakat, fokozatosan tisztulni kezdett körülöttem a világ.

Ezen a napon azt értettem meg, hogy boldogok a nem-komplettek, vagyis azok, akik gyermekként, befejezetlenségük tudatában, fejlődni, változni, növekedni, erősödni vágyó teremtményként járulnak az Úr elé, aki őket kompletté tudja és akarja tenni.

Épülünk, de még nem vagyunk felépülve, tanulunk szeretni, tanulunk kommunikálni, tanulunk élni – Krisztusban, és ez néha bizony szenvedéssel is jár, *„mert megfenyíti az Úr, akit szeret"* (Zsid 12,6). *„A jelenben ugyan minden fenyíték inkább szomorúságot okoz, mint örömet, később azonban az igaz élet és a béke gyümölcsét hozza annak, aki elviselte"* (Zsid 12,11).

Tudom, hogy még sokat fogok bukdácsolni, most azonban öröm van a szívemben. Jézus Krisztus él, szeret és megajándékozott engem is az örök élet reménységével.

Dicsőség és áldás Neki ezért és mindenért örökkön örökké!

Amen.

Györgyi Csaba

Imádságok a kereszttúton

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

»Én is, mikor nálatok jártam, testvérek, nem kiváló beszéddel vagy bölcsességgel léptem föl, hogy hirdessem nektek Isten tanúságtételét. Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettről. Gyöngeségem tudatában elfogódva s nagy izgalommal mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem bizony nem az emberi bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a lélek és az erő bizonyításából, hogy hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Isten erején alapuljon.« (1Kor 2,1-5)

Uram, már késő, hogy a hallgatást válasszad: túl sokat mondtál; késő, hogy elhagyd magad, túl sokat harcoltál.

Nem tudtál higgadt, ésszerű maradni; túlzásba vitted az ügyed védelmét. Mindennek tehát el kellett jönnie...

Viperák fajzatának nevezted a köztiszteletben álló urakat,

Azzal vádoltad őket, hogy fényes külső mögött a szívük csak sötét sírgödör,

A fekélyekkel borított leprást megcsókoltad,

A megvetett idegenekkel szóba elegyedtél,

Nyilvános bűnösök asztalához ültél és azt mondtad, az utcalányok is lehetnek elsők a te országodban.

Jól érezted magad a szegények, a rongyosok és a nyomorékok társaságában is.

Az írástudók szabályait nem mindig tartottad meg.

Magad akartad magyarázni a Törvényt és egyetlen parancsra szűkítetted azt: »Szeretet!«

Most bosszút állnak rajtad.

Ellened szövetkeztek. Feljelentettek a Törvényes Hatóságoknál és megindult az eljárás ellened.

Jól tudom, Uram, hogy engem is elítélnek majd, ha úgy akarok élni, amint te éltél.

Félek.

Már most is ujjal mutatnak rám.

Egyesek mosolyognak rajtam, mások tréfát űznek velem. Néhányan botránkoznak fölöttem s a barátaim közül máris sokan készülnek, hogy eláruljanak.

Félek, hogy megrekedek a félúton,

Hogy végül mégis az emberi bölcsességre, okosságra hallgatok majd,

Amely azt súgja, hogy óvatosan kell haladni az úton; mindent talán nem is kell szó szerint érteni; jobb egyezkedni a körülményekkel,

De mégis: Tudom, Uram, hogy neked van igazad!

Segíts a küzdelmemben.

Segíts jól felelnem,

Segíts, hogy éljem hűséggel evangéliumodat

Mindvégig,

Az esztelenségig,

A Kereszt esztelenségéig...

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

»Máskor így szólt a néphez: Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszti életét énérettem, megmenti azt.« (Lk 9,23-24)

Íme Uram, íme a Kereszted.

A Te Kereszted... Mintha valóban csak a tiéd lenne!... Nem volt kereszted.

A miénket jöttél keresni e földre és életednek útján, szenvedésed hosszú útján, egyenként a vállaidra vetted a Világ minden bűnét.

Most járj.

Roskadozz,

Szenvedj,

De járj!

A keresztet hordozni kell.

Csöndesen, némán haladsz, Uram.

Igaz tehát, hogy van ideje a szónak és van ideje a hallgatásnak is?

Igaz, Uram, hogy ideje van a harcnak és ideje van a békességnek is, hogy csendben hordjuk önmagunk s a Világ minden bűnét?

Jobb szeretnék harcolni, Uram, a Te kereszteddel; de nehéz azt hordani és minél tovább megyek s látom a világ ezernyi vétkét, annál nehezebb a vállamon a kereszt.

Értesd meg velem, Uram, hogy a leglelkesebb tett is apró semmiség csak, ha nem a csöndes megváltás jegyében történik,

És mert Te kívántad úgy, hogy keresztutam ilyen hosszú legyen,

Segíts, kérlek, minden reggel, hogy hűséggel útra keljek...

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZT SÚLYA ALATT

»Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, hálót vetnek a vízbe. Jézus fölszólította őket: Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszlek titeket. Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá.« (Mk 1,16-17)

»Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, hogy mit kértek. Készek vagytok arra, hogy igyatok abból a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy arra, hogy megkeresztelkedjetek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Készek vagyunk – felelték.« (Mk 10,38-39)

»Közben a Getszemáni nevű majorba érkeztek. Üljetek le itt, amíg én imádkozom – mondotta tanítványainak. Csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. Egyszerre csak remegni és gyötrődni kezdett. Halálosan szomorú az én lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok... Visszament, de alva találta őket. Erre rászólt Péterre: Simon, alszol? Egy óra hosszat sem tudtál virrasztani velem?...« (Mk 14,32-37)

Elesett.

Ingadozott, mint egy ittas és aztán csak elvágódott.

Porba hullott, íme, az Isten Fia...

Bizalommal én is nyomodba indultam – s íme elestem.

Azt hittem pedig, hogy magamat mindörökre néked adtam, de az út egy szűk mesgyéjén szép virágot láttam.

Elhagytalak. S elhagytam a nehézzé vált nagy keresztet. Leléptem az útról s néhány fonnyadt virággal kezemben, várok.

Mások is mennek az úton, Uram, gyötrődve, megtörve.

Újabb keresztek készülnek és újabb hátak görnyedeznek.

De én nem akartam többé jelen leni a rossz elleni harcban, hogy társaim terhét segítsem tovább hordani.

Az út szélére álltam...

Adj erőt, Uram, hogy ne csak nyomodba lépjek, de ki is tartsak az utadon,

Hogy elkerüljem a gyarló botlások csapdáját, és soha el ne hagyjam hűtlenül építő-udvarod, hol a jövő Világ készül!...

Michel Quoist

EGY FELSZÍNES VÉLEMÉNY MARGÓJÁRA

A vallásos életben nemzetközileg is jelentős szerepet betöltő külföldi hölgyet megkérdezett egy riporter arról, hogy mi a véleménye a karizmatikus megújulásról. A hölgy azt a választ adta: „Elmentem egy karizmatikus misére, túl zajosnak tartottam, nem éreztem jól magamat közöttük." Ezzel a mondattal úgy gondolta, hogy a kérdésre válaszolt, pedig csak az első érzelmi benyomásait fejezte ki.

Elgondolkodtam azon, hogy híres emberek milyen meggondolatlan válaszokat tudnak adni lényeges kérdésekben. Mert a karizmatikus megújulás az egyház lényegét érinti. Mi a Szentlélek kiáradását a karizmatikus megújulásban Istentől kapott ajándéknak tekintjük. Ezt azért adta az Úr, hogy megoldódjanak a keresztények életében előforduló súlyos problémák. Mit kell megoldani?

- azt a megdöbbentő **pogányságot**, ami sok keresztény életében mindennapos dolog. Bár látják, mit kellene tenniük, de sokan éppen úgy lopnak, hazudnak, csalnak, házasságot törnek, mint azok,

akik hitetlennek nevezik magukat. Eszükbe sem jut, hogy megtagadják magukat és harcoljanak a kísértésekkel szemben.

- azt a félelmetes **komolytalanságot**, ami sok kereszténynél megtalálható az üdvösséggel, a megtéréssel, az elkötelezettséggel kapcsolatban. Szinte teljesen belemerültek a materialista szemléletbe, az evilágiságba, mely szerint csak itt akarnak minden örömöt, élvezetet, boldogságot megragadni... a világból, a világ eszközeivel.
- azt a mérhetetlen **közömbösséget**, amely sok keresztény életére jellemző a lelki élettel, imádsággal, a szeretet megvalósításával kapcsolatban. Ezt mutatja az a statisztika is, hogy a keresztényeknek csupán 10-12%-a gyakorolja rendszeresen hitét, jár szentmisére és rendszeres az imaélete. De hol a többi?
- azt az elképesztő **tehetetlenséget**, amely sok keresztény életére jellemző a kísértésekkel, okkultizmussal, okkult játékokkal, előadásokkal, tanfolyamokkal kapcsolatban. Sokan jól is érzik magukat ezekben a sötétségekben. Nem is gondolnak arra, hogy közben megtagadják az igazságot, eltávolodnak az igaz Istentől és elindulnak egy olyan úton, ami az örök sötétség felé vezet.
- azt az elszomorító **lustaságot**, amely sok keresztény életére jellemző Isten Igéjével kapcsolatban. Vannak, akik szinte soha nem veszik kézbe a Szentírást. Isten pedig azért adta Igéjének kenyerét, hogy életet adjon nekünk, hogy napról napra tápláljon. Sokan elzárkóznak az élettől, ne is csodálkozzanak azon, hogy holtak maradnak.
- azt a **reménytelenséget**, szomorúságot, depressziót, keserűséget, szorongást és aggodalmat, amelyet sok keresztény egy életen keresztül hordoz anélkül, hogy valaha is eszébe jutna mindezt Istennek adni, és elfogadni Isten akaratát és Vele egyesülve legyőzni az életét gyötrő problémákat.
- azt az elképesztő **individualizmust**, amely sok kereszténynyre jellemző. Jézus az egyházat testvéri közösségnek akarta. Az volt az „álma", hogy a világ széthúzó, egymás ellen támadó közegeiben testvéri közösséget teremtsen, amelynek tagjai szeretik és segítik egymást a közös Atyának engedelmeskedve.

Sok keresztény – éppen úgy, mint a pogányok – elutasítja a másikkal való közösséget, menekül a másiktól, fél az emberektől, rosszat tételez fel róluk vagy rosszindulatú kritikával illet mindenkit. Így élete testvéri közösség nélkül zajlik, ami önmagában ellentmondás, hiszen az egyház „Krisztus teste" (1Kor 12,27). Hogyan lehet akkor Krisztus testének tagja, ha se Krisztussal, se keresztény testvérével nem ápolja a közösséget.

A Szentlélek erejét befogadva a keresztények képessé válnak olyan életet élni, ami megfelel Jézus elvárásainak és az Evangéliumnak.

Az elmúlt 33 évben (1967 február óta) mérhetetlenül sok jó gyümölcs termett a megújulásból: megtérések, gyógyulások, élő imaélet, a szentmise és a Szentírás újra felfedezése, a közösségi élet, szegények felé való szolgálat, stb.

A karizmatikus megújulás célja, hogy a keresztény ember:

1. komolyan vegye Isten parancsait és az Ő akarata szerint éljen,
2. következetesen és komolyan vegye a lelki életet, hogy a mindennapi imában és a szentmisében találkozzon Istennel és igaz életet éljen,
3. felelősséget vállaljon maga és mások üdvösségéért a megtérésben, az elkötelezett keresztény életben és az evangelizációban,
4. bátran harcoljon a Sátán sokféle támadásával szemben és ragaszkodjon az igazsághoz,
5. komolyan vegye Isten Igéjét és minden erejével aszerint cselekedjen,
6. Istennek éljen és benne reménykedjen, elutasítva a reménytelenség kísértését,
7. testvéri közösséget teremtsen maga körül, fontos legyen neki felebarátját szeretetben szolgálni.

Mindezt a Szentlélek erejével, ahogy az első keresztények tették (ApCsel 2,45-47).

Ne felejtsd el, Isten Fia nem azért halt meg érted a kereszten, hogy továbbra is úgy élj, mint a pogányok, hanem azért, hogy új életet élj Istenben... hogy az Ő életét éld a világban a Szentlélek által!

Ennek az életnek a megtapasztalásába vezet be a karizmatikus megújulás. Ezért található meg az öröm, a felszabadultság, az erő, az Istenbe vetett bizalom azokban, akik hitelesen élik a megújulást.

Ezért azt lehetne mondani annak az asszonynak, hogy Isten ajándékát – amely sok millió keresztény életét megújította – ne egy felületes érzelmi benyomás alapján ítélje meg, hanem valódi mélységében. Mert ebben van az igazság, és a bölcs ember mindig az igazságot kell, hogy megismerje, átgondolja és szavával hirdesse.

Katona István

Nézz Jézusra, Ő meggyógyít téged!

A Szűzanya a hívők anyja az Újszövetségben. Ő mondja: *„Tegyetek meg mindent, amit mond nektek"* (Jn 2,5). Tehát arra hív bennünket, hogy hallgassuk Jézus szavait. Hitünk nem merülhet ki abban, hogy hiszünk Isten létezésében. Ez szép dolog, de önmagában ez a hit még nem ment meg senkit. Ha Isten létezésébe vetett hitünk elég lenne megmentésünkre, akkor már a Sátán is megmenekült volna. A Sátán is hisz Isten létezésében. Ahogy Szent Jakab levelében is olvassuk: *„Hiszed, hogy Isten létezik? Jól teszed, de a gonosz lélek is hiszi, és mégis elvész"* (Jak 2,19). Hogyha ez elég lenne számukra, akkor a gonosz is megmenekülne. Nem elég hinnünk, hogy Isten létezik, hanem Isten Igéjében kell hinnünk.

Ebben példakép számunkra a Szűzanya. *„Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked"* (Lk 1,45). Ha hisszük, hogy Isten Igéje igaz, és ha komolyan is vesszük, akkor Isten is komolyan vesz bennünket. Hinnem kell Isten szeretetében. Ahogyan Szent János mondja: *„Megismertük Isten irántunk való szeretetét, és hittünk benne"* (1Jn 4,16). Ez az a hit, amit kérnünk kell: az **Isten Igéjében való hitet**, az **Isten szeretetében való hitet** és nem csupán az **Isten létében való hitet**!

Vannak olyan keresztények, akik azt mondják, hogy hisznek, de bizalmukat más dolgokba vetik. Például boszorkányságba, okkult tudományokba... Vannak olyan keresztények, akik sokkal többet forgatják a horoszkópot, mint a Bibliát. Amikor megkapnak egy újságot, rögtön a horoszkópjukat olvassák el belőle. A Bibliát meg se nézik. Ez hit ellen való bűn, ha Isten helyett más dolgokba vetem a bizalmamat, például asztrológiába, boszorkányságba... Isten népét a próféták vezetik, a pogányok viszont boszorkányokhoz, látókhoz és okkultizmushoz fordulnak. Az összes spiritiszta és szellemidéző hagyomány tudatos dolog. Súlyos bűn az Istenbe vetett hit ellen. Ezek az emberek nem hisznek, nem bíznak eléggé Isten gondviselésében, ezért máshol keresik az igazságot. Ahogy az Úr mondja a Szentírásban: *„Otthagyják az élővíz forrását és száraz kutakhoz mennek."*

Például boszorkányokhoz, látókhoz vagy asztrológushoz mennek, s ezzel vétkeznek a hit ellen. Okkult tudományokon keresztül próbálják megismerni a jövőt. A mi Istenünk csodálatos Isten, de nem mágikus Isten. Márpedig ezekben a mágia mutatkozik meg a gonosz erejével. Jézus maga a kinyilatkoztatott igazság, Ő maga a világosság. Az összes okkult tudomány a sötétség birodalmához tartozik. Mi viszont a világosság fiai vagyunk. Jézus azt mondja: *„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, az nem jár sötétségben"* (Jn 8,12).

Vizsgáld meg ma az életedet! Ma, amikor a hit megújulásáról beszélünk, amikor Máriát kérjük, hogy járjon közben értünk, tedd fel magadnak a kérdést, hogy kibe veted hitedet, bizalmadat? Az okkultizmusba, az asztrológiába, a fekete mágiába, vagy pedig a fehér mágiába? Mindegyik rossz. A fekete mágiában az emberek közvetlenül hívják a Sátánt, a fehér mágiában pedig – ez sokkal képmutatóbb dolog – egyfajta maszkot vesznek fel, hogy a mágiát elrejtsék. Képesek arra, hogy házi oltárt építsenek, szent képeket tegyenek ki, Bibliát tegyenek az asztalra... azért, hogy mögé rejtsék az okkult mágiájukat. Ez a fehér mágia. Minden imájukat mágikus formulákkal kezdik.

Mindig emlékezzünk rá, hogy a mi Istenünk csodálatos Isten, de nem mágikus Isten. Isten soha nem engedelmeskedik mágikus formuláknak, hanem a gyermekeinek a hitből fakadó imáját hallgatja meg. Nagyon nagy seb Isten számára, amikor látja, hogy gyermekei mágikus formulákhoz fordulnak.

Vannak olyanok például, akik azért, hogy megállítsák a vérzést, mágikus formulákat vesznek elő. Gyakran keresztények között is előfordul, olyan katolikusok között is, akik templomba járnak. Reggel elmennek misére, magukhoz veszik Krisztus Testét és Vérét, utána pedig elmennek az okkultistákhoz.

Bízzunk Istenben! Helyezzük Istenbe minden bizalmunkat! Figyeljük meg, mit mond Szent Pál az Apostolok Cselekedeteiben (13,8-10) a boszorkányokról és a mágusokról. *„Szent Pál egy napon Szentlélekkel eltelve találkozott Elimásszal és így kiáltott rá: »Te minden csalárdsággal és álnoksággal teljes ördögfia, minden igazságosságnak ellensége!«"*

Értitek mit mond? Azt mondja, hogy „ördögfia". Szent Pál a Szentlélekkel eltelve mondta ezt a boszorkánynak. Ti nem vagytok az ördög fiai, ti Isten gyermekei vagytok, akkor miért az ördög fiaihoz fordultok? Keresztények között is előfordulnak, akik okkult tudományokkal foglalkoznak és az ördög fiaihoz mennek. Azt mondja nekik Szent Pál: *„Te ördögfia, minden igazságosságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úr egyenes útjait megrontani?"* (ApCsel 13,8-10)

Mielőtt jobban foglalkoznánk a boszorkánysággal, az okkult tudományokkal és a mágiával, emlékezzetek rá, hogy Istenbe vetett hit elleni bűn a bizalmunkat okkult dolgokba vetni. A keresztények hitét gyakran megfertőzik az okkult tudományok. A Sátán műve ez, aki el akar minket fordítani Istentől. A Sátán Istent akarja utánozni, hogy elhitesse velünk, hogy ugyanolyan hatalmas, mint Isten. A Sátán Isten majma. A majom is képes rá, hogy utánozza az embert. Isten ma megújítja a gyógyítás karizmáját, a Sátán pedig megsokszorozza ennek megfelelőjét az okkult tudományokon belül.

Sokan vannak, akik már ugyan korábban hittek Istenben, vagy még talán most is hisznek, mégis a gyógyulásukat a mágián keresztül keresik. Az Úr ma megújítja a prófétálás karizmáját, a Sátán pedig hamis prófétákat támaszt, hogy megtévesszen bennünket. Isten megadta nekünk a nyelvek adományát, a Sátán pedig olyan különös nyelvezetet ad bizonyos embereknek, ami nagyon furcsa. Ez a nyelvek adományának a meghamisítása. A Sátán így akarja megtéveszteni Isten gyermekeit.

Vessük bizalmunkat Istenbe! Mondjunk le végleg a sötétség minden cselekedetéről! Minden mágiáról!

Egy nap például a domonkosoknál tartottam lelkigyakorlatot. Elmondtam, hogy Isten csodálatos, de nem mágikus Isten, és nincsenek titkos formulák, amit Istennek mondani kell. Jézus maga a kinyilatkoztatott igazság.

Az egyik résztvevő azt mondta: „Nekem pedig vannak titkos formuláim. Tudok ezzel vérfolyást is megállítani. És nem tudom, hogy ez imádság-e vagy sem?" Mondtam neki, hogy mondja el, hogy mit szokott mondani és majd megkülönböztetjük, hogy kitől jön. „Ezt nem tehetem meg, ez titkos!" – felelte. Azt mondtam neki: „Ma már keresztény vagy, úgyhogy nincs többé semmi titok. Meg kell mondanod! Nem kell félned."

Azután végül is kimondta: „Ha valaki jön hozzám, és nagy seb van rajta és folyik a vér és nem szűnik meg a vérfolyás, ezt a formulát mondom: Júdás, Júdás, Júdás, ahogyan megállítottad Jézust a Getszemáni kertben, ugyanígy állítsd meg ezt a vérfolyást is." Mondtam neki: „Hát nem fogod fel, hogy ez rossz?" „Miért" – kérdezte. „Hát ahelyett, hogy Júdás, Júdás, Júdás... miért nem azt mondod, hogy Jézus, Jézus, Jézus?" „Mert úgy nem megy." „Hát hogyha így nem megy, akkor ez nem Istentől való. Úgyhogy ne használd többé ezt a formulát."

Különös, hogy vannak, akik ilyen formulákat alkalmaznak és fel sem fogják, hogy ez hit elleni bűn. Ha találkoztok emberekkel, akik ilyen formulákat alkalmaznak – még akkor is, ha kis házioltáruk van, szent képeik vagy feszület a falon, vagy Biblia az asztalon –, mondjátok meg nekik, hogy ez nem keresztény dolog. Mindig meg kell különböztetni, hogy Istentől jön-e, vagy sem. Nem szabad, hogy megtévesszenek bennünket a hitünkben.

A mi hitünk az Isten Igéjébe vetett hit. Jézus nem fogadja el, hogy úgy haladjunk előre, mint a sötétség gyermekei. A világosság fiai vagyunk!

Van egy újfajta irányzat a világban, egy szekta, ami nagyon gyorsan terjed Kanadában és mindenütt. Ez a New Age. Nem tudom, mennyire ismeritek ennek a részleteit, de minden esetre nagy befolyással van az emberekre.

Nagyon fontos, hogy ne hagyjuk magunkat megtéveszteni!

Néhány szót mondok segítségképpen a New Ageről, hogy lássátok: ez egyáltalán nem elfogadható egy keresztény számára. Ez a szekta az USA-ban született. A vallások általános szintéziseként mutatkozik be. Leginkább az ezoterizmusból, a gnózisból és a spiritizmusból táplálkozik. Ezen a címen az okkult tudományoknak minden formáját magába foglalja. Annyira ősi eredetű ez a mozgalom, mint például Babilon.

Helena Blavatszkij foglalta össze az alapelveit 1875-ben. Ő öntötte formába az összes tanítását, vagyis az alapelvét. Az az érdekes, hogy automatikus íráson keresztül kapta meg ezeket a tanításokat. Egy gonosz lélek diktálta neki.

Biztos ismeritek az automatikus írást. Olyan, mintha egy külső erő vezetné a kezét. Mindenfélét képes az ilyen ember leírni, időnként nagyon szépeket is. Aztán hirtelen a gyönyörű gondolatok között egy-egy Isten káromlás van. Olyan, mintha mérget tennénk egy nagyon finom süteménybe.

Ez már komoly valóságként van jelen a világban. Azok az emberek, akik ebben részt vesznek, teljesen elveszítik szabadságukat. A mi Istenünk pedig szabadságot adott nekünk és tiszteletben is tartja. Ha valaki azt mondja az imaközösségetekben, hogy „nem tudtam abbahagyni a próféciát, mert valaki megakadályozott ebben", akkor tudnunk kell, hogy ez nem Istentől jött. Isten mindig megadja nekünk a szabadságot, hogy amikor az ismeret szavát mondjuk, akkor bármikor abbahagyhatjuk.

A New Age mozgalma gyorsan terjed, például az egyetemeken Amerikában, de Európában is. Genfben például nagyon sok emberrel találkoztam, akik a New Age-hez tartoznak. Ez egészen ördögi dolog.

A New Age mindenhol jelen van, és illúzió azt gondolni, hogy ez jó. Azt mondják, hogy valami titkos van benne. De most már egyre több könyvet adnak ki, elég jó kinézetű könyveket. Ezek arra ösztönöznek sok embert, hogy tovább terjesszék az ideológiát.

A New Age például tagadja a halált az élet végén és a reinkarnációt tanítja, ami szerintük megoldás az ember lelki fejlődésére.

Mi viszont Isten Igéjében hiszünk, és Jézus szavaiban, aki azt mondja: *„De aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon."* (Jn 6,54)Amikor a Hiszekegyet imádkozzuk, akkor is azt mondjuk, hogy hiszem a test feltámadását. Nem lehet egyszerre hinni a feltámadásban és a reinkarnációban. Ez lehetetlen! Hogyha hisztek a reinkarnációban, ez azt jelenti, hogy amikor meghaltok, a lelketek egy másik testbe költözik, és ez újra és újra megismétlődik. Ebben az esetben a halottak feltámadásakor egy lélek lenne és egy csomó test. Ez lehetetlen! Teljesen ellentétes az értelemmel. Merő ellentmondás!

Nem hihetünk egyszerre a kettőben. Mi Isten Igéjében hiszünk! És Jézus azt mondja, hogy fel fog támasztani minket az utolsó napon. Fontos, hogy ezt világosan lássuk és ne hagyjuk, hogy megzavarjon bennünket mindenféle sötét tanítás, ami a világban terjed. Ezek a szektás tanítások el akarnak bennünket távolítani Jézustól.

A számtalan szekta között például itt van a Moon-féle, akik hisznek az Atyában és a Szentlélekben, de nem hisznek Jézus Krisztusban. Szerintük Jézus Krisztus egy nagy próféta volt. Ők Moon-ban hisznek, pedig Jézus az út! Jézus megmondta, hogy senki nem juthat el az Atyához, csakis általa. Mi azt hisszük, hogy Jézus az út az üdvösségre, nincs rajta kívül más. Jézus az, akit elfogadunk Megváltónkként és Szabadítónkként. Nem fogadunk el más szektáktól jövő tanításokat. Nagyon figyeljetek erre! Teljesen világos, hogy most a végső időket éljük – Szent Pál szerint az utolsó időkben az emberek a Sátánt fogják tisztelni. Sokan hagyják magukat megtéveszteni.

Van egy olyan szekta, amely kifejezetten ezt a nevet viseli: „A Sátán szektája". Ők nem Istenben hisznek, hanem bizalmukat a Sátánba vetik. Számos szekta célja, hogy megtévesszék Isten gyermekeit. Nagyon fontos, hogy naponta olvassuk Isten Igéjét, hogy ismerjük az üdvösség üzenetét, hogy fel legyünk készülve ezekre a támadásokra. A Jehova tanúi vagy a muzulmánok például hisznek az Atyában, de nem fogadják el, hogy Jézus a Messiás. Márpedig Jézus, Máriának a Fia és Istennek a Fia. Ne hagyjuk, hogy mindenféle tévtanítás eltérítsen bennünket az igazságtól.

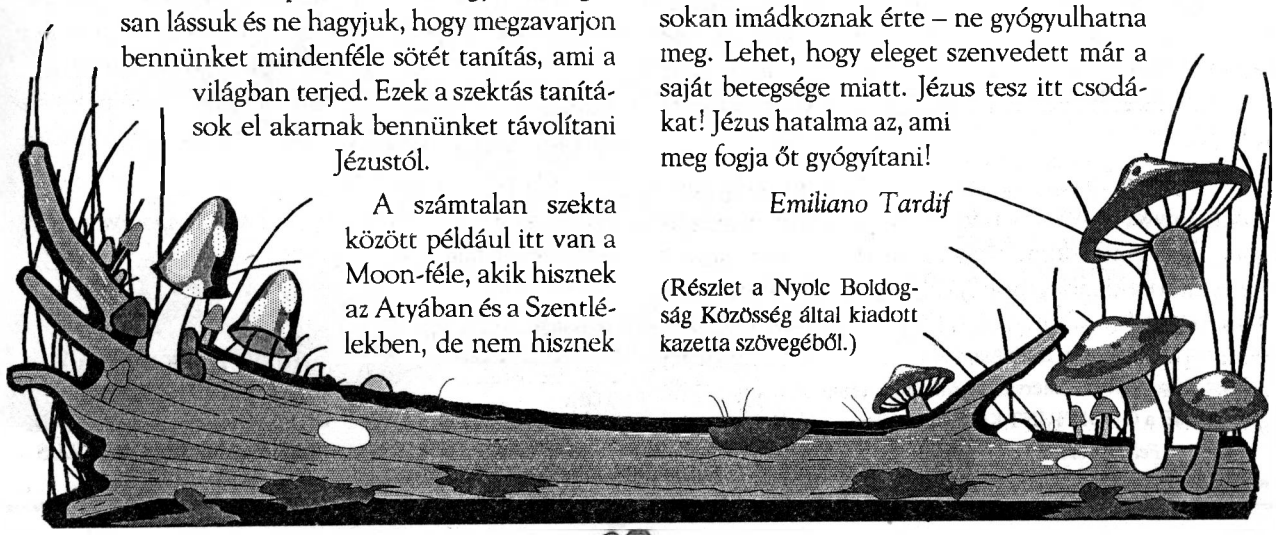
Kérjük Máriától az Ő közbenjárását, imádkozzon értünk bűnösökért, hogy úgy tudjunk hinni, mint ő, hogy Isten őrizzen meg bennünket a hitben. A hit Isten adománya, s ez az, amit táplálnunk kell magunkban. Ez az, amit meg kell erősíteni, a szentségek és Isten Igéjének segítségével.

Nagyon fontos, hogy bízzunk Istenben. Higgyünk és bízzunk Jézus hatalmában! Jézus a mi Megváltónk!

Szent Pál arról beszél, hogy Jézus mennyire odaadta magát értünk és hogy az Ő sebei azok, amelyek gyógyulást hoznak számunkra. Nagyon fontos, hogy Jézusban keressük a gyógyulásunkat, Jézusba vessük a bizalmunkat, ne pedig másba! Nagyon fontos, hogy azt is tudatosítsuk, hogy Jézus a hitünkön keresztül is gyógyít bennünket! Persze ez még nem zárja ki azt, hogy valaki, akinek nincs olyan hatalmas hite – és mégis sokan imádkoznak érte – ne gyógyulhatna meg. Lehet, hogy eleget szenvedett már a saját betegsége miatt. Jézus tesz itt csodákat! Jézus hatalma az, ami meg fogja őt gyógyítani!

Emiliano Tardif

(Részlet a Nyolc Boldogság Közösség által kiadott kazetta szövegéből.)

A kereszt jeléről

Ha kísértésed van, jelöld meg áhítattal homlokodat. Ez ugyanis a szenvedés jele, mely ismert és kipróbált az ördög ellen, ha hittel végzed, vagyis nem azért, hogy lássanak az emberek, hanem okosan feltartva (a keresztet), mint a pajzsot. Az ellenség ugyanis, mikor a belső ember, vagyis, akit az Ige mozgat, külsőleg megmutatja az Ige benne élő képét, az ember szívében lakó erő láttán elmenekül, mert megrémül (nem az embertől, hanem) attól a Lélektől, amely benne van. Ezt ábrázolja Mózes, amikor megkente a küszöböket és az ajtófélfákat a feláldozott húsvéti bárány vérével. Azt a hitet jelképezte, amellyel most mi hiszünk a tökéletes bárányban. Ha tehát megjelöljük kezünkkel homlokunkat és szemünket, eltávolítjuk azt,aki el akar pusztítani minket. *Traditio apostolica, II. sz.*

„Aki az Istent szereti benned,
Úgy őriz meg, hogy elenged.
Aki önmagát szereti benned,
Úgy veszít el, hogy közben
Görcsösen ragaszkodik hozzád."

Simon András

„Nem bolond az, aki elengedi
azt, amit úgysem tarthat meg,
Hogy megnyerje azt, amit
sohasem veszíthet el."

Jim Elliot

Tartalomjegyzék

Louis Evely: Isten Országa bennetek van! 3
N. Anderson: Az önfejűség kísértése 4
Bodrogi Klára: Álom 9
Györgyi Csaba: Öröm van a szívemben! 10
Michel Quoist: Imádságok a keresztúton 12
Katona István: Egy felszínes vélemény margójára 13
Emiliano Tardif: Nézz Jézusra, Ő meggyógyít téged 15

Azokról, akik megkapják a keresztséget

Mikor pedig kiválasztották azokat, akik el fogják nyerni a keresztséget, vizsgálják meg életüket: tisztességesen éltek-e katekumenátusuk ideje alatt? Tisztelték-e az özvegyeket, látogatták-e a betegeket, gyakorolták-e a jó cselekedeteket? Attól fogva, hogy kiválasztották és elkülönítették őket, mindennap kapjanak kézföltételt az ördög kiűzésére. Mikor közeledik a nap, amelyen el kell nyerniük a keresztséget, a püspök egyenként űzzön belőlük ördögöt, hogy lássa, tiszták-e. Aki nem jó vagy nem tiszta, tegyék ki. Akiket meg fognak keresztelni, böjtöljenek péntekenként. Szombaton pedig gyűljenek össze egy a püspök tetszése szerinti helyen. Szólítsák fel mindannyiukat, hogy imádkozzanak és boruljanak térdre. A püspök tegye rájuk kezét és parancsolja meg minden idegen léleknek, hogy távozzék belőlük és ne térjen vissza. Az ördögűzés után jelölje meg homlokukat, fülüket, orrlyukaikat, majd állítsa fel őket. Virrasszanak egész éjjel és hallgassák az olvasmányokat és oktatásokat. Akiket meg fognak keresztelni, ne hozzanak magukkal semmit, csupán azt, amit ki-ki az eucharisztiához szán.

Traditio Apostolica, II. sz.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Az Országos Karizmatikus Találkozó Pünkösdhétfőn lesz. A helyszínről később adunk tájékoztatást.
- A budapesti regionális találkozó az idén november 25-én lesz.

FOTÓK:
Címlap: Kalla Viktória
Címlap belső: Katona István
Hátlap belső: Fehér Márta
Hátlap: Török Imre

HÚSVÉT ALKALMÁBÓL MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KÍVÁNJUK A FELTÁMADT ÚR JÉZUS ÖRÖMÉT ÉS ÚJJÁTEREMTŐ EREJÉT!

Szentgyónás

A bűn elszakította az ember szívét Istentől. Jézus azért jött, hogy a szíved meg tudjon tisztulni a bűn uralmától és hazatérj az Atyához. A bűnben egy személyes döntést hoz az ember a rossz mellett. Aki hosszú ideig bűnben él, arra ránehezedik a bűn sötétsége, szembe kerül Istennel és az emberekkel. Ez a szembenállás lelki és testi rombolást okoz. Ezért a bűn megvallása (megtérés) és a szentségi feloldozás a legnagyobb ajándéka Istennek az ember számára. A megtisztulás elindítja az ember gyógyulását és személyiségének felépülését. A megtért ember "új teremtmény" (2Kor 5,17).
Átjárja az önzetlen szeretet, élő kapcsolatba lép Istennel és az emberekkel. Öröm költözik a szívébe és erőt érez a jó megvalósítására.

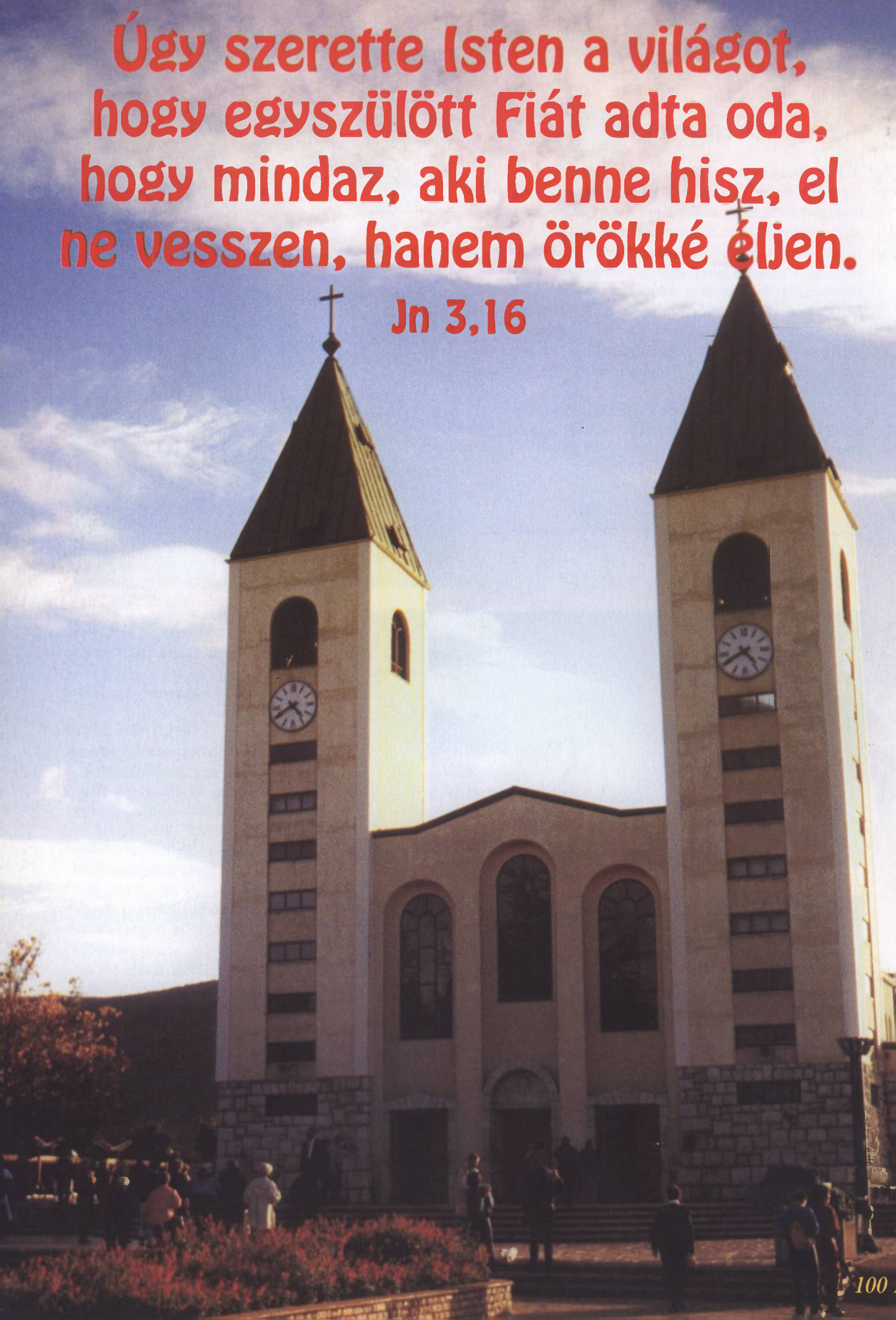

Szentkenet

A betegek kenete (szent kenet szentsége) a II. Vatikáni zsinat (1962-65) óta újra a gyógyulás kenete lett. Nem utolsó kenet, hiszen bármely betegségben (testi és lelki) felvehető. Ajánlatos, hogy a betegek keneténekkiszolgáltatása egy imádkozó közösség jelenlétében történjen. így érvényesül az egyháznak, mint közösségnek az életet segítő közbenjárása. A pap fölébreszti a jelenlévőkben a hitet, hogy amint Jézus gyógyított földi élete folyamán, úgy az egyház által ez most folytatódik. Jézus itt van és gyógyít! Többször is megtapasztaltam, hogy a szent kenet szentsége után a betegek jobbak lettek, sőt súlyos betegek meggyógyultak. A szentkenet szentségét megelőzi a bűnbánat és a szentgyónás. A tiszta szívbe nagyobb hatékonysággal tud belépni Isten gyógyító szeretete. Ha vannak beteg ismerőseid, segítsd őket, hogy részesüljenek a betegek szent kenetében. Ez is hozzátartozik az evangelizációhoz!

Úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta oda,
hogy mindaz, aki benne hisz, el
ne vesszen, hanem örökké éljen.
Jn 3,16